



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně **PhDr. M. R.**, zastoupené Mgr. Ing. Martinou Zralou, advokátkou se sídlem U první baterie 47, Praha 6, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 12. 10. 2006, č. j. 246/2006-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2008, č. j. 9 Ca 137/2006 - 65,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 12. 10. 2006, č. j. 246/2006-NBÚ/07-OP. Tímto rozhodnutím ředitel žalovaného zamítl stěžovatelčin rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2006, č. j. 36555/2006-NBÚ/P, kterým bylo rozhodnuto, že osvědčení č. 020689 na jméno stěžovatelky vystavené dne 30. 1. 2003 pro stupeň utajení „TAJNÉ“ se podle § 101 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti ruší, a podle § 56 odst. 1 písm. b) tohoto zákona jeho platnost zaniká dnem doručení rozhodnutí.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Má za to, že městský soud nesprávně posoudil koncepci zákonů č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2005, (dále jen „zákon č. 148/1998 Sb.“) a zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), neboť dovedl, že stěžovatelka byla držitelkou platného osvědčení přesto, že jí nebylo Ministerstvem zahraničních věcí (dále též „MZV“) umožněno seznamovat se v rámci plnění pracovních povinností s utajovanými informacemi. Stěžovatelka se domnívá, že koncepce zákona je založena na tom, že s utajovanými skutečnostmi (informacemi) se může seznamovat pouze osoba, která je nezbytně potřebuje k výkonu své pracovní činnosti. Vzhledem k tomu, že jí dne 25. 4. 2003 byla dána výpověď z pracovního poměru, stěžovatelka žádnou práci nevykonává, s utajovanými skutečnostmi se neseznamuje a žalovaný tak nebyl oprávněn vést řízení o zrušení platnosti jejího osvědčení. Pokud by totiž stěžovatelka nebyla v pracovním poměru k MZV, osvědčením by nedisponovala a vztahoval by se na ni pouze režim § 15 zákona č. 148/1998 Sb. Otázka trvání či netrvání pracovního poměru byla tak rozhodná pro zahájení správního řízení a předložení nového posudku osobnostní způsobilosti. Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem, že zde vůbec byl důvod k zahájení správního řízení. Dokumenty, na základě nichž žalovaný pojal pochybnost o její osobnostní způsobilosti, jsou totiž nepodložené a odráží snahu MZV se stěžovatelkou ukončit pracovní poměr. MZV totiž na základě shodných dokumentů dalo stěžovatelce výpověď z pracovního poměru mj. z důvodu závažného opakovaného porušování pracovní kázně. Takové porušování však nebylo Obvodním soudem pro Prahu 1, který řešil stěžovatelčinu žalobu o neplatnost výpovědi, vůbec shledáno. Rovněž tento soud označil za výrazně subjektivní a nevěrohodnou výpověď PhDr. P., autora většiny zmíněných dokumentů. S tímto závěrem se ztotožnil i odvolací soud. Vzhledem k tomu neměly být tyto dokumenty důvodem pro zahájení správního řízení. Požadavek zjistit aktuální stav soudního sporu ve vztahu k nezbytnosti vedení řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. vzneslo i oddělení správních rozhodnutí žalovaného. Ani žalovaný ani městský soud pak shora uvedené nevzali v potaz. Městský soud navíc závěr obvodního soudu o nevěrohodnosti předmětných dokumentů označil ve vztahu k přezkumu rozhodnutí žalovaného za irelevantní a nezohlednil, že odvolací ani dovolací soudy závěr obvodního soudu nijak nezpochybnily. Městský soud tak nehodnotil objektivně všechny rozhodné okolnosti, ačkoli stěžovatelka poskytla veškeré podklady pro zjištění skutečného stavu věci.

Stěžovatelka se také domnívá, že zahájení řízení podle § 101 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. bránila překážka litispendence. V případech časového střetu staré a nové právní normy se aplikuje princip ochrany minulých skutečností. Má-li později vydaná právní norma změnit režim vzniklých právních vztahů, musí se tak stát jedině vůlí zákonodárce vyjádřenou v přechodných ustanoveních. Pokud zákonodárce k tomu, zda je právní vztah zachován a zda se postupuje podle nové právní úpravy, mlčí, je třeba přijmout takový výklad, který šetří smysl práva na legitimní očekávání. Opačný postup znamená porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Jestliže tedy přechodná ustanovení zákona č. 412/2005 Sb. neřeší, podle jakého právního předpisu se má řízení zahájené podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. dokončit, mělo být dokončeno podle dosavadních předpisů, tj. zákona č. 148/1998 Sb. Navíc i kdyby stěžovatelka připustila, že zahájené správní řízení mělo být po 1. 1. 2006 vedeno podle zákona č. 412/2005 Sb., tak žalovaný neměl požadovat účast na bezpečnostním pohovoru, nýbrž měl žádat prohlášení ke stěžovatelčině osobnostní způsobilosti. Přípisem ze dne 13. 4. 2005 totiž zahájil správní řízení a stěžovatelku vyzval k předložení nového posudku o osobnostní způsobilosti. Zahájené řízení tak měl dokončit podle zákona č. 412/2005 Sb. (jak uvádí soud na str. 17 rozsudku). To se však nestalo, neboť žalovaný zahájil nové správní řízení úkonem prověřujícím bezpečnostní spolehlivost stěžovatelky. Tím žalovaný porušil stěžovatelčino právo

na spravedlivý proces. Stěžovatelka má za to, že jestliže chtěl žalovaný vést řízení podle zákona č. 412/2005 Sb., měl řízení zahájené podle zákona č. 148/1998 Sb. zastavit a poté zahájit nové řízení. Každý účastník má totiž právo na to, aby jednou zahájené řízení bylo řádně ukončeno vydáním rozhodnutí.

Stěžovatelka dále vytýká žalovanému, že jí neoznámil jména úředních osob, které se měly podílet na řízení. Srovnává správní řízení s řízením soudním, v němž jsou účastníci několik týdnů předem upozorněni na to, kdo bude jejich věc rozhodovat, aby mohli případně uplatnit námitku podjatosti. Argumentace městského soudu, že by jí jména úředních osob byla sdělena před započítáním bezpečnostního pohovoru, pokud by se na něj dostavila, je pro stěžovatelku nepřijatelná, neboť se pohybuje pouze v hypotetické rovině. Stěžovatelka také poukazuje na to, že vždy v písemně sdělila, proč se daného úkonu nezúčastní. Jediným důvodem byla nezákonnost správního řízení, které nebylo vedeno v souladu s příslušnými předpisy a stěžovatelka tak na nezákonných a nepodložených úkonech správního orgánu odmítla participovat. Nesouhlasí ani s tím, že z písemností jí doručovaných mohla jména úředních osob zjistit. Veškeré písemnosti byly totiž podepsány jen RNDr. L., ředitelkou odboru personální bezpečnosti. Stěžovatelka tedy stále neví, které úřední osoby se měly podílet na řízení, resp. účastnit se psychologického vyšetření nebo bezpečnostního pohovoru.

Stěžovatelka také popírá, že by neposkytovala součinnost, neboť se žalovaným vedla rozsáhlou korespondencí, v níž upozorňovala na vady řízení. Žalovaný však na tato upozornění nereflektoval. Stěžovatelka se bezpečnostního pohovoru nezúčastnila a nový posudek nepředložila proto, že žalovaný postupoval nezákonně. Rovněž neúčast stěžovatelky na vyšetření dne 28. 3. 2006 nelze považovat za neposkytnutí součinnosti, neboť rozhodnutí žalovaného o ustanovení znalce jí nebylo doručeno a byla kontaktována až tímto znalcem s tím, že si jeho dopis na poště nemohla vyzvednout dříve než 29. 3. 2006. Žalovaný tedy pochybil, pokud neustanovil usnesením znalce a stěžovatelce toto usnesení nedoručil do vlastních rukou. Stěžovatelce tak bylo upřeno právo namítnout případnou podjatost znalce. Závěrem stěžovatelka poukazuje na to, že pokud nebyly její údajné psychické problémy uvedené v podkladech Generální inspekce MZV bezpečnostním rizikem, neměla důvod účastnit se vyšetření na Oddělení klinické psychiatrie ÚVN. Napadené správní rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení ke styku s utajovanými informacemi představuje zásah do pracovního poměru stěžovatelky a tedy i do základního práva na svobodnou volbu povolání podle čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny. Zaměstnavatel MZV se stěžovatelkou opětovně rozvázal pracovní poměr, avšak i tuto druhou výpověď shledal Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 6. 2008 neplatnou. Stěžovatelka proto navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a dožaduje se jejího zamítnutí. Názor stěžovatelky, v němž jednu z podmínek vydání osvědčení (nezbytnou potřebu k výkonu své činnosti) nadřazuje ostatním dvěma (mít osvědčení a být určen/poučen), považuje žalovaný za absurdní, neboť znemožňuje zahájit řízení o odejmutí osvědčení, pokud jeho držitel přestal vykonávat práci, kvůli které mu bylo vydáno, nebo pokud se s utajovanými skutečnostmi fakticky neseznamuje. Dozví-li se žalovaný kdykoli po dobu platnosti osvědčení o skutečnostech, které zpochybňují splnění podmínek pro vydání osvědčení, je povinen ověřit, zda držitel zákonem stanovené podmínky splňuje. Na platnost osvědčení nemá žádný vliv, zda pracovní poměr trvá, ani to, zda se držitel s utajovanými skutečnostmi seznamuje. Pro zahájení správního řízení tak otázka trvání pracovního poměru nebyla vůbec podstatná. Z materiálů předložených Generální inspekcí MZV pak vyplynulo, že stěžovatelka může mít psychické problémy, které by ovlivňovaly její schopnost utajovat informace. Proto žalovaný zahájil řízení, v němž chtěl prověřit opodstatněnost těchto údajů. Závěry o nevěrohodnosti materiálů učiněnými obvodním

soudem v řízení o neplatnost výpovědi pak není žalovaný vázán. Navíc v jednom řízení mohou být určité údaje nepodstatné, zatímco v jiném jsou zcela významné. Psychické potíže stěžovatelky pak vyplývaly i ze záznamu Policie ČR o odložení přestupku ze dne 10. 10. 2003. Tím že stěžovatelka neposkytla ve správním řízení součinnost a znalecké vyšetření neabsolvovala, znemožnila tyto pochybnosti vyvrátit. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by zahájení správního řízení bránila překážka litispendence a poukazuje na to, že sice stěžovatelku mohl vyzvat k předložení prohlášení o osobnostní způsobilosti, avšak s ohledem na závažnost informací, by toto prohlášení pochybnosti o osobnostní způsobilosti stěžovatelky nemohlo vyvrátit a stěžovatelka by byla ke znaleckému vyšetření stejně pozvána. Žalovaný trvá na tom, že každá písemnost určená stěžovateli byla opatřena jménem příslušné úřední osoby. V případě bezpečnostního pohovoru by pak jména úředních osob byla sdělena před započítáním úkonu. Zdůrazňuje, že stěžovatelka nikdy podjatost úřední osoby nenamítala. Žalovaný má za to, že stěžovatelka součinnost k provedení správního řízení v potřebné míře neposkytla a zmařila tak účel bezpečnostního řízení. Tím naplnila bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb. a přestala splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) citovaného zákona.

Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného setrvala na svých předchozích tvrzeních a zdůraznila, že otázka posouzení existence pracovního poměru byla pro zahájení správního řízení nezbytná. Poukázala také na to, že dokumenty od Generální inspekce MZV byly předloženy účelově po více jak dvou letech, což není v souladu s právními předpisy. MZV jako statutární orgán má povinnost skutečnosti související s bezpečnostním prověřováním hlásit žalovanému bez zbytečného odkladu. Připomněla také, že zmíněné materiály byly opakovaně civilními soudy kvalifikovány jako nevěrohodné a při rozhodování o určení neplatnosti výpovědi k nim nebylo přihlédnuto. Stěžovatelka předložila kopii rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2008 a uvádí, že očekává kontinuitu soudního rozhodování a soulad mezi rozhodnutími civilních soudů a soudů ve správním soudnictví. Názor civilních soudů o nevěrohodnosti materiálů pak žalovaný měl nepochybně respektovat. Ve vyjádření zmíněný záznam se pak netýká přestupku stěžovatelky a sám žalovaný jeho důvodnost ve svém rozhodnutí ze dne 12. 10. 2006 vyvrací.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“) a v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“).

Stěžovatelka má předně za to, že žalovaný neměl řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. zahajovat, dokud si neujasnil, zda její pracovní poměr k MZV nadále trvá či nikoli. S tímto tvrzením však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

Ustanovení § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. opravňovalo žalovaného k zajištění a provedení opatření potřebných k ověření skutečností, které se vyskytnou po vydání osvědčení, a které nasvědčují tomu, že osoba, již bylo osvědčení vydáno, přestala splňovat některou z podmínek uvedených v § 18 tohoto zákona (státní občanství České republiky, způsobilost

k právním úkonům, bezúhonnost, osobnostní způsobilost a bezpečnostní spolehlivost). Pokud se po vydání osvědčení objeví pochybnosti o tom, zda držitel osvědčení splňuje podmínky nezbytné pro jeho získání, je žalovaný povinen tyto pochybnosti ověřit. Zjistí-li, že osoba, které bylo vydáno osvědčení, některou z podmínek uvedených v § 18 odst. 2 zákona č. 148/1998 Sb. přestala splňovat, oznámí tuto skutečnost této osobě a statutárnímu orgánu, který osobu určil. V oznámení uvede důvody nevydání nebo odnětí osvědčení, zejména uvede, z jakých podkladů vycházel a jak tyto podklady hodnotil (§ 36 odst. 7 a 8 citovaného zákona).

Ustanovení § 36 zákona č. 148/1998 Sb. neváže oprávnění žalovaného k ověření skutečností a případnému odnětí osvědčení na trvání pracovního poměru ani na seznamování se s utajovanými skutečnostmi. Osvědčení je totiž vydáno konkrétní fyzické osobě pro konkrétní stupeň utajení, nikoli pro určitého zaměstnavatele (státní orgán) nebo konkrétní pracovní pozici. Podmínku trvání pracovního poměru a seznamování se s utajovanými skutečnostmi stěžovatelka zřejmě dovozuje z § 17 odst. 1 citovaného zákona, podle něhož se s utajovanými skutečnostmi může seznamovat pouze fyzická osoba, „*kteřá je nezbytně nutně potřebuje k výkonu své činnosti, bylo jí vydáno osvědčení nebo bezpečnostní oprávnění, pokud tento zákon nestanoví jinak a je určenou osobou*“. Uvedené ustanovení tak určuje 3 podmínky, jejichž splnění se vyžaduje k tomu, aby se určitá fyzická osoba mohla seznamovat s utajovanými skutečnostmi. Jednak je třeba, aby tato osoba utajované skutečnosti „*nezbytně nutně*“ potřebovala k výkonu své činnosti, dále aby jí bylo vydáno osvědčení a v neposlední řadě, aby se jednalo o osobu určenou ke styku s utajovanými skutečnostmi pro vymezenou oblast činnosti a pro stupeň utajení (§ 2 odst. 12 zákona č. 148/1998 Sb.). Podle § 17 odst. 2 zmíněného zákona je splnění těchto podmínek předpokladem pro výkon povolání, kde je nezbytné seznamovat se s utajovanými skutečnostmi. Uvedená ustanovení tedy určují podmínky, které je třeba splnit pro výkon povolání, kde je nezbytné seznamovat se s utajovanými skutečnostmi. Nijak z nich ale nevyplývá, že by žalovaný nemohl zahájit řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. v případě, že se držitel osvědčení přestane s utajovanými skutečnostmi seznamovat, nebo přestane být osobou k tomu určenou nebo dokonce přestane vykonávat povolání, kvůli němuž mu bylo osvědčení vydáno.

Rovněž není možné dovodit, že by v takových situacích docházelo ke skončení platnosti osvědčení. Naopak, jistě může existovat osoba, která osvědčení vlastní, avšak povolání, kde je nezbytné seznamovat se s utajovanými skutečnostmi, již nevykonává. Osvědčení této osobě však nadále zůstává, aniž by pozbývalo platnosti (doba platnosti osvědčení byla upravena v § 37 zákona č. 148/1998 Sb.; podle odst. 2 tohoto ustanovení platnost osvědčení zaniká uplynutím doby platnosti, nebo oznámením podle § 36 odst. 6 nebo 7). Tato skutečnost nejen, že jednoznačně plyne ze zákona, ale má i svoje logické opodstatnění. Jistě si totiž lze představit situaci, kdy držitel osvědčení přestane povolání, kde je nezbytné seznamovat se s utajovanými skutečnostmi, vykonávat, avšak po určité době se k němu vrátí. Případně se držitel, který je stále v takovém povolání zaměstnán, určitou dobu pouze fakticky s utajovanými skutečnostmi neseznamuje (např. je nemocen nebo na mateřské či rodičovské dovolené). Za této situace by bylo zcela nevhodné a neúměrně zatěžující, aby byl povinen již jednou obdržené osvědčení znovu získávat (samozřejmě pokud nedošlo ke změně podmínek pro jeho získání stanovených v § 18 zákona č. 148/1998 Sb.).

Lze tedy uzavřít, že žalovaný, který se dozvěděl o skutečnostech zpochybňujících, že držitel osvědčení splňuje nadále podmínky pro jeho vydání, byl podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. oprávněn a zároveň povinen kdykoli po dobu platnosti osvědčení tyto skutečnosti ověřit. Otázka trvání či netrvání pracovního poměru, případně faktického seznamování s utajovanými skutečnostmi, není rozhodná. Žalovaný tedy byl oprávněn řízení podle tohoto ustanovení zahájit bez ohledu na to, zda stěžovatelka byla v pracovním poměru

k MZV. Rovněž nebyl povinen zjišťovat, zda se s utajovanými skutečnostmi v době zahájení řízení fakticky seznamovala či nikoli.

Stěžovatelka dále namítá, že zahájení řízení podle § 101 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. bránila překážka litispendence (tedy překážka zahájeného řízení), neboť již předtím bylo zahájeno řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. Ani s touto námitkou se však Nejvyšší správní soud neztotožnil.

Ze spisu k tomu vyplynulo, že dne 15. 4. 2005 žalovaný stěžovatelce oznámil, že s ní zahajuje řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. a vyzval ji k předložení nového posudku o osobnostní způsobilosti. Dne 23. 1. 2006 doručil žalovaný stěžovatelce přípis nazvaný jako „oznámení o zahájení řízení“, v němž jí sděloval, že nabyl účinnosti zákon č. 412/2005 Sb. V souladu s jeho § 93 odst. 1 písm. c) pak stěžovatelce oznámil, že zahájil řízení podle § 110 odst. 1 a § 101 odst. 1 tohoto zákona a bude provádět úkony podle jeho § 107. Na to stěžovatelka reagovala přípisem ze dne 26. 1. 2006, kde žalovanému sdělila, že „již jedno řízení ve věci totožného účastníka s totožným předmětem řízení zahájil“. Přípisem ze dne 9. 2. 2006 žalovaný stěžovatelku informoval, že nebylo zahájeno žádné nové řízení, ale že s ohledem na změnu právní úpravy bude v původně zahájeném řízení podle zákona č. 148/1998 Sb. pokračováno podle zákona č. 412/2005 Sb. Dále uvedl, že právě o tom stěžovatelku oznámením doručeným dne 23. 1. 2006 poučoval.

Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že zákon č. 148/1998 Sb., resp. jeho ustanovení vztahující se k ochraně utajovaných skutečností a k bezpečnostní způsobilosti fyzických osob, byl skutečně k 31. 12. 2005 zrušen a od 1. 1. 2006 nabyl účinnosti zákon č. 412/2005 Sb., který od tohoto data uvedenou problematiku začal upravovat. Otázku, podle jakého právního předpisu se dokončí řízení zahájené podle starého předpisu, zpravidla řeší přechodná ustanovení nového zákona. Tak je tomu v zákoně č. 412/2005 Sb. např. v případě bezpečnostní prověrky a ověřování bezpečnostní způsobilosti zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (§ 157 odst. 18 a 19 zákona č. 412/2005 Sb.), nebo stížnosti proti nevydání osvědčení, potvrzení nebo dokladu podané ve lhůtě přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (odst. 21 zmíněného ustanovení). V těchto případech zákonodárce explicitně stanoví, že se v těchto řízeních nadále postupuje podle dosavadního zákona.

Pokud jde o řízení či úkony, na něž přechodná ustanovení nepamatují, je třeba při zodpovězení otázky, podle jakého právního předpisu v nich pokračovat, vycházet z toho, že byl-li starý zákon zrušen, je třeba ode dne účinnosti nového zákona postupovat podle zákona nového. Jednoduše proto, že starý zákon není již účinný. Podle právního předpisu, jehož účinnost zanikla, totiž zásadně není možné postupovat, vyjma situací, na něž pamatují právě přechodná ustanovení nové úpravy. Je tedy správný závěr městského soudu o tom, že žalovaný, který zahájil řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. a nedokončil ho do 31. 12. 2005, pokračuje v tomto řízení podle zákona č. 412/2005 Sb., neboť přechodná ustanovení tohoto zákona nestanoví, že by mělo být řízení dokončeno podle dosavadních právních předpisů, tj. zákona č. 148/1998 Sb. Není možné souhlasit s tím, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 4 odst. 4 Listiny („*Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána ke jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“), neboť stěžovatelka tímto postupem nebyla nijak dotčena na svých právech. Je ostatně v zájmu prověřovaných osob, aby tento proces byl co nejdříve ukončen. Legislativní změna by tak neměla jít k tíži prověřovaných osoba a stěžovatelka ani žádný takový konkrétní důsledek netvrdí.

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že z oznámení, které ji žalovaný dne 23. 1. 2006 doručil, jednoznačně nevyplývá, že v zahájeném řízení podle zákona č. 148/1998 Sb. bude pokračovat

podle nové právní úpravy. Naopak formulace uvedené v oznámení skutečně mohly ve stěžovatelce navodit nesprávný dojem, že žalovaný zahajuje nové řízení podle zákona č. 412/2005 Sb. Tak tomu ovšem nebylo a žalovaný tuto skutečnost stěžovatelce objasnil přípisem ze dne 9. 2. 2006. V daném případě tedy neprobíhala dvě řízení, nýbrž řízení jedno, které bylo zahájeno podle zákona č. 148/1998 Sb. a dokončeno podle zákona č. 412/2005 Sb. Námitka litispendence je tak lichá.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkami stěžovatelky, že žalovaný nebyl oprávněn na základě dokumentů předložených MZV zahájit správní řízení, a pokud tak učinil, neměl po ní požadovat účast na bezpečnostním pohovoru, nýbrž měl žádat prohlášení k její osobnostní způsobilosti. Není pochyb, že žalovaný zahájil řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb., v němž ověřoval pochybnosti o tom, zda je stěžovatelka nadále osobnostně způsobilá pro osvědčení pro stupeň utajení „Tajné“. Pochybnosti o stěžovatelčině osobnostní způsobilosti získal žalovaný z listin předložených MZV, kde byla stěžovatelka zaměstnána. Z těchto listin (jedná se např. o zprávy velvyslance ČR v Madridu M. P., záznamy dalších zaměstnanců velvyslanectví M. S., M. Š., T. T., J. H., T. T., P. H., přípis španělského pronajímatele bytu a španělského ministerstva zahraničí) lze skutečně vyčíst, že stěžovatelka může trpět určitými psychickými obtížemi, které by mohly negativně ovlivňovat její osobnostní způsobilost nutnou pro osvědčení pro stupeň utajení „Tajné“. Jak správně uvedl městský soud ve svém rozsudku, depresivní stavy, labilita, hysterické chování a zmatečná komunikace, které ve vztahu ke stěžovatelce z uvedených listin vyplývají, mohou vzbuzovat pochybnosti o tom, zda je stěžovatelka nadále spolehlivá a schopná utajovat informace. Žalovaný tedy řízení o ověření skutečností podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. (tj. skutečností nasvědčujících tomu, že stěžovatelka přestala splňovat podmínku osobnostní způsobilosti) zahájil zcela oprávněně.

Nic na tom nemění ani stěžovatelčino tvrzení, že Obvodní soud pro Prahu 1 tyto skutečnosti nepovažoval za důvod pro rozvázání pracovního poměru ani že shledal nevěrohodnou výpověď velvyslance P. Je třeba totiž rozlišovat řízení o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, které vedl obvodní soud, a řízení o ověření pochybností o osobnostní způsobilosti, které vedl žalovaný. V případě prvního řízení totiž soud zjišťoval, zda byla stěžovatelce dána výpověď z pracovního poměru v souladu se zákonem č. 65/1965 Sb., zákoník práce, zatímco v druhém řízení žalovaný posuzoval, zda stěžovatelčino chování není důvodem pro to, aby byla ověřena její osobnostní způsobilost ve smyslu zákona č. 148/1998 Sb. a následně zákona č. 412/2005 Sb. Každý z orgánů tak vážil zcela jinou právní otázku a na dané skutečnosti aplikoval jiné právní předpisy. Závěry obvodního soudu o tom, že výpověď z pracovního poměru daná stěžovatelce je neplatná, tak nemají na řízení vedené žalovaným žádný vliv. Rovněž stěžovatelkou tvrzené zpochybnění věrohodnosti velvyslance P., které navíc příslušným rozsudkem obvodního soudu nedoložila, nijak neovlivnilo oprávnění žalovaného zahájit řízení. Jak již je poukázáno výše, předložené listiny neobsahovaly pouze sdělení velvyslance, nýbrž celé řady dalších zaměstnanců velvyslanectví, a vedle toho i španělského pronajímatele bytu a ministerstva. Pochybnosti o stěžovatelčině osobnostní způsobilosti pak také vyplývají ze záznamu o odložení přestupku, kterého se měl dopustit manžel stěžovatelky, sepsaného Policií ČR dne 10. 10. 2003. Z tohoto záznamu totiž plyne, že psychickou labilitu stěžovatelky vedle jejího manžela a syna, potvrdil i policisty přivolaný lékař. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud na základě dokladů získaných od MZV zahájil správní řízení ve smyslu § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb.

Stěžovatelce lze přisvědčit pouze v tom, že předmětné listiny jsou staršího data a zmíněné správní řízení tak na základě nich mohlo být zahájeno dříve. Na druhou stranu ze spisového materiálu není zřejmé, zda žalovaný těmito listinami disponoval dříve a naopak z něho vyplývá, že se o nich dozvěděl až začátkem roku 2005 v souvislosti se žádostí o vydání certifikátu

„SECRET“ pro stěžovatelčina manžela. Pokud pak žalovaný zahájil řízení 13. 4. 2005, nelze mu ničeho vytknout. Ostatně ani v případě, že by o těchto skutečnostech věděl dříve a s jejich ověřováním podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. otálel, nemělo by to žádný vliv na zákonnost jeho závěrů, neboť zmíněný zákon neobsahuje žádnou lhůtu k zahájení prověřování skutečností podle citovaného ustanovení.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda žalovaný nepochybil, pokračoval-li v řízení podle § 110 odst. 1 a § 101 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb.

Pokud by žalovaný v řízení podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. zjistil, že stěžovatelka již není osobnostně způsobilá pro udělení osvědčení, oznámil by tuto skutečnost jak jí, tak statutárnímu orgánu, který stěžovatelku určil (§ 36 odst. 7 a 8 citovaného zákona) a tímto oznámením by jí zanikla platnost osvědčení (§ 37 odst. 2 zákona č. 148/1998 Sb.). Vzhledem k tomu, že došlo v mezidobí ke změně právní úpravy, bylo třeba v daném řízení postupovat podle zákona č. 412/2005 Sb. Stěžovatelčino osvědčení bylo vydáno s dobou platnosti do 30. 1. 2008 a podle přechodných ustanovení zmíněného zákona se takové osvědčení považuje za osvědčení vydané podle zákona č. 412/2005 Sb. (Podle jeho § 157 odst. 5 se osvědčení, že navrhovaná osoba splňuje podmínky stanovené pro jeho vydání, které bylo vydáno podle dosavadních právních předpisů, po dobu platnosti v něm uvedenou považuje za osvědčení fyzické osoby podle tohoto zákona.). Zákon č. 412/2005 Sb. pak ve svém § 110 odst. 1 opravňuje žalovaného k prověřování za pomoci úkonů řízení, zda fyzická osoba i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení, a to po celou dobu platnosti osvědčení. Ustanovení § 101 odst. 1 tohoto zákona stanoví, že se řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby zahájí, existuje-li důvodná pochybnost o tom, že držitel takovéto veřejné listiny i nadále splňuje podmínky pro její vydání. Odkazuje přitom na § 12, § 16 a § 81 tohoto zákona. Podle § 12 odst. 1 písm. c) se osvědčení fyzické osobě vydá, pokud je osobnostně způsobilá. Uvedené ustanovení tedy dopadá na stěžovatelčinu situaci a v řízení zahájeném podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb. bylo správně pokračováno podle § 110 odst. 1 a § 101 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. Žalovaný tak v tomto řízení posuzoval, zda je stěžovatelka stále osobnostně způsobilá ve smyslu citovaného zákona a zda splňuje podmínky pro vydání osvědčení, či nikoli. Podle § 159 tohoto zákona se na dané řízení nevztahuje správní řád – vyjma ustanovení o základních zásadách správního řízení (uvedené ustanovení totiž připouští použití správního řádu pouze *„na řízení podle části druhé hlavy IX, není-li v této hlavě stanoveno jinak, a podle části osmé“*, přičemž § 101 a § 110 spadají pod část čtvrtou).

Co se rozumí osobnostní způsobilostí je stanoveno v § 13 zákona č. 412/2005 Sb., jehož odst. 1 uvádí, že *„podmínku osobnostní způsobilosti splňuje fyzická osoba, která netrpí poruchou či obtížemi, které mohou mít vliv na její spolehlivost nebo schopnost utajovat informace“*. Podle odst. 2 se osobnostní způsobilost *„ověřuje na základě prohlášení k osobnostní způsobilosti a v případech stanovených tímto zákonem (§ 106) i na základě znaleckého posudku o osobnostní způsobilosti“*. Ustanovení § 106 odst. 1 pak opravňuje žalovaného, který při ověřování podmínky osobnostní způsobilosti zjistí skutečnost vyvolávající pochybnost o osobnostní způsobilosti účastníka řízení, ustanovit znalce k vypracování znaleckého posudku o osobnostní způsobilosti. Vzhledem k tomu, že pochybnosti o osobnostní způsobilosti stěžovatelky byly důvodem pro zahájení předmětného správního řízení (zahájeného podle § 36 odst. 5 zákona č. 148/1998 Sb., v němž bylo pokračováno podle § 101 odst. 1 a § 110 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb.), bylo zcela na místě znalecké posouzení, které by za dané situace nemohlo být nahrazeno předložením prohlášení stěžovatelky o její osobní způsobilosti. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu zcela souhlasí s vyjádřením žalovaného ke kasační stížnosti, který v daném případě, kdy se mají potvrdit nebo vyvrátit pochybnosti o osobnostní způsobilosti stěžovatelky, považuje prohlášení o její osobnostní



způsobivosti za nadbytečné. Uvedené prohlášení by totiž pochybnosti, které vyplynuly přímo z jejího chování, nemohlo rozptýlit.

Nejvyšší správní soud má dále za to, že stěžovatelka skutečně v daném řízení neposkytovala dostatečnou součinnost k tomu, aby mohlo být řádně ověřeno, zda je nadále osobnostně způsobilá pro držení osvědčení či nikoli. Stěžovatelka totiž nepředložila nový posudek o osobnostní způsobilosti, k čemuž byla vyzvána v oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 4. 2005. Rovněž se bez řádné omluvy nedostavila jak k bezpečnostnímu pohovoru, který se měl konat dne 28. 2. 2006 a k němuž byla řádně pozvána, tak k psychologickému vyšetření, k němuž ji na den 28. 3. 2006 pozval žalovaným řádně ustanovený znalec PhDr. J. K. Stěžovatelka tak mařila účel řízení, neboť žalovaný bez její součinnosti nemohl pochybnosti o její osobnostní způsobilosti ověřit. Pokud se stěžovatelka domnívá, že žalovaný pochybil, nedoručil-li usnesení o ustanovení znalce i jí, nemůže jí Nejvyšší správní soud přisvědčit. Zákon č. 412/2005 Sb. neukládá doručovat usnesení o ustanovení znalce i účastníkovi a žalovaný tak nepochybil, pokud je doručil pouze znalci (ostatně i správní řád, který se však v daném řízení nepoužije, požaduje usnesení o ustanovení znalce doručit pouze znalci, ostatní účastníci jsou o ustanovení znalce pouze vhodným způsobem vyrozuměni - § 56 správního řádu).

Jestliže stěžovatelka namítá, že jí pozvání znalce k pohovoru bylo doručeno až den po jeho konání (což není ze spisu ověřitelné), jistě mohla tuto skutečnost znalci, případně žalovanému sdělit a nepochybně by jí byl stanoven náhradní termín. Znalec také sdělil žalovanému nejen to, že se stěžovatelka nedostavila, ale také, že jej ani nijak nekontaktovala. Neučinila-li tak, nelze jinak, než jí to přičíst k tíži. Není možné s ní souhlasit ani v tom, že jí tímto postupem žalovaný upřel možnost namítnout případnou podjatost znalce, neboť jak sama uvádí, pozvání k pohovoru obdržela, a není pochyb o tom, že v něm bylo uvedeno i jméno znalce. Měla-li tedy stěžovatelka za to, že se jednalo o osobu vůči ní podjatou, mohla námitku podjatosti bezpochyby uplatnit.

Stěžovatelka dále vytýká žalovanému, že jí neoznámil jména úředních osob, které se měly podílet na řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že zákon č. 412/2005 Sb. nestanovuje žalovanému povinnost účastníkům řízení oznamovat jména úředních osob v delším časovém předstihu. V daném řízení se neuplatní správní řád a tedy ani jeho ustanovení ukládající správnímu orgánu vyznačit do spisu, kdo je v daném řízení oprávněnou úřední osobou a k žádosti účastníka jméno, případně jména oprávněných úředních osob sdělit (§ 15 odst. 4 správního řádu). Žádné takové ustanovení zákon č. 412/2005 Sb. neobsahuje a nelze tedy žalovanému vytýkat, že stěžovatelce dopředu nesdělil, kdo se bude konkrétních úkonů účastnit. Na druhou stranu i citovaný zákon obsahuje ustanovení, které má zajišťovat, aby v řízení bylo rozhodováno nepodjatými úředními osobami (§ 90 odst. 1 zákona stanoví, že zaměstnanec žalovaného bezprostředně se podílející na řízení /dále jen "úřední osoba"/, o kterém lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníku řízení nebo jeho zástupci takový zájem na průběhu a výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti, je vyloučen ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohl výsledek řízení ovlivnit). Podle odst. 3 citovaného ustanovení může účastník řízení „namítnout podjatost úřední osoby ve lhůtě do 15 dnů ode dne, kdy se o úřední osobě podílející se na řízení dozvěděl. V námitce podjatosti musí být vedle obecných náležitostí uvedeno, proti které úřední osobě námitka směřuje, v čem je spatřován důvod pochybnosti o její nepodjatosti a jakými důkazy může být jeho tvrzení prokázáno“.

Není tedy pochyb o tom, že i v daném řízení má účastník právo znát jméno, resp. jména úředních osob, které se na řízení bezprostředně účastní. Jinak by totiž nemohl uplatnit námitku jejich podjatosti a nebyl by tak naplněn účel zmíněného ustanovení, který je mj. uveden i v důvodové zprávě k tomuto ustanovení („Cílem tohoto institutu je dosažení co největší míry objektivity

*při rozhodování a minimalizace rizik, které s sebou může případná podjatost osoby, podílející se na řízení ze strany Úřadu, přinášet. Dále je cílem tohoto ustanovení posílit odpovědnost osob vykonávajících veřejnou správu a tím docílit její zprůhlednění vůči všem třetím osobám. Jednoznačně upravená možnost vznést námitku podjatosti posiluje právní jistotu občana, který je účastníkem bezpečnostního řízení“).* Je tak třeba uzavřít, že v zájmu zajištění objektivit řízení má účastník řízení právo vědět, kdo se na jeho řízení bezprostředně podílí a kdo je tedy úřední osobou, jejíž podjatost může ve smyslu § 90 zákona č. 412/2005 Sb. namítat.

Pokud jde o stěžovatelčin požadavek, aby jí byla sdělena jména osob, které se budou účastnit jejího bezpečnostního pohovoru, je zcela dostačující, jsou-li jména těchto úředních osob oznámena účastníkovi těsně před započatím pohovoru. I tak je totiž zajištěna možnost účastníka namítnout případnou podjatost úřední osoby. V daném případě se stěžovatelka bezpečnostního pohovoru nezúčastnila a nelze tedy posoudit, zda by jí žalovaný jména úředních osob sdělil, či nikoli. Tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatelka dále namítá, že jména úředních osob nemohla zjistit ani z písemností, zasílaných jí žalovaným, neboť všechny byly podepsány RNDr. W. L., ředitelkou odboru personální bezpečnosti. S tímto tvrzením je třeba souhlasit. Úřední osobou je totiž každý zaměstnanec žalovaného, který se bezprostředně podílí na řízení. Vedle uvedené ředitelky, která písemnosti v řízení schvaluje a podepisuje, jsou to také ti, kteří připravují podklady pro rozhodování nebo provádějí jednotlivé procesní úkony ve věci. Naopak úředními osobami z povahy věci nejsou ti, kdo pouze technicky manipulují se spisem, přepisují jednotlivé přípisy podle předlohy nebo písemnosti vypravují. Stěžovatelka tak měla právo znát jména všech zaměstnanců žalovaného, kteří byli v dané věci úředními osobami.

Jak vyplynulo ze spisu, písemnosti adresované v daném řízení stěžovatelce vypracovávala převážně Mgr. I. Š., jejíž jméno však stěžovatelce žalovaný nesdělil. Na druhou stranu s Mgr. I. Š. stěžovatelka dvakrát během řízení telefonicky hovořila (17. a 22. 2. 2006) a lze tak oprávněně předpokládat, že její jméno znala a případnou podjatost tak namítnout mohla. Zmíněná úřední osoba se navíc dne 22. 2. 2006 účastnila úkonu, při němž stěžovatelčin zástupce nahlížel do spisu.

Ze spisu dále vyplynulo, že vedle Mgr. I. Š. se na rozhodnutí v dané věci podílely i další úřední osoby. Jednak to byl Ing. V. Č., který písemnosti určené stěžovatelce zpravidla schvaloval a dále Mgr. T. H. a Ing. D. Š., kteří navrhli, resp. doporučili stěžovatelčino osvědčení odebrat. V neposlední řadě pak Mgr. V. P., který rozhodnutí žalovaného o zrušení stěžovatelčina osvědčení vypracoval. Jméno žádné z těchto úředních osob však žalovaný stěžovatelce nesdělil, přestože o to výslovně žádala (např. přípisem ze dne 26. 1. 2006).

Rovněž nelze shledat, že by se stěžovatelka, resp. její zástupce se jmény úředních osob seznámil při nahlížení do spisu (bezpečnostního svazku) dne 22. 2. 2006. Jednak tři posledně uvedené úřední osoby v té době ještě v řízení nefigurovaly a navíc ze záznamu o zpřístupnění svazku plyne, že zástupci stěžovatelky byl zpřístupněn svazek zn. V5002/1999-NBÚ/PFO, zatímco na obálce spisu, který má soud k dispozici je uvedena zn. V 12/2008-NBÚ/07-OP a zn. V9/2007-NBÚ/07-OP, která je však přeškrtnutá. Přestože na řadě písemností obsažených ve zmíněném spise figuruje i značka V 5002/1999-NBÚ/PFO (např. č. l. 1 a 88), nelze s jistotou říci, že byl stěžovatelčin zástupce seznámen opravdu se spisem, který má k dispozici soud, případně s celým jeho obsahem. Žalovaný tedy pochybil, pokud stěžovatelce neposkytl jména úředních osob, které se bezprostředně podílely na řízení v její věci, a znemožnil jí tak během správního řízení podat případné námitky podjatosti proti těmto osobám.

V daném případě však toto pochybení nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť k tomu by došlo pouze tehdy, jestliže by se v důsledku tohoto pochybení vyloučená úřední osoba na daném řízení podílela. Tak tomu ale nebylo, protože stěžovatelka ve spojení s touto námitkou (tj. že jí nebyla sdělena jména úředních osob na řízení se podílejících) netvrdila, že by některá z úředních osob byla podjatá. Stěžovatelka k tomu v kasační stížnosti uvádí, že jí do dnešního dne nejsou známa jména úředních osob, které se na řízení podílely. Pokud by tomu tak bylo, jistě by po ní nebylo možné požadovat, aby namítala podjatost někoho, jehož jméno nezná. Nejvyšší správní soud s ní však nesouhlasí a naopak má za to, že stěžovatelka jména úředních osob zná. Jak totiž vyplynulo ze soudního spisu, stěžovatelka spolu s advokátkou JUDr. Adélou Drdlovou dne 26. 4. 2007 nahlížela do spisu městského soudu, jehož součástí byl rovněž správní spis žalovaného. Ze žádosti o povolení nahlédnout do spisu pak vyplynulo, že ze správního spisu byly pro stěžovatelku provedeny kopie. Konkrétně se jednalo o svazek 1 správního spisu, z něhož byly stěžovatelce okopírovány mj. č. l. 200 (což je žádost o podání zprávy k osobě stěžovatelky, z níž je zřejmé že ji vypracovala Mgr. I. Š. a schválil Ing. V. Č.) a č. l. 211 (žádost o podání zprávy k osobě stěžovatelčina manžela, z níž je zřejmé že ji vypracovala Mgr. T. H. a schválil Ing. D. Š.). Z uvedeného je tedy zřejmé, že se stěžovatelka se správním spisem (bezpečnostním svazkem) žalovaného a tedy i jmény úředních osob, které se na řízení podílely, seznámila a případnou jejich podjatost tak namítnout mohla. Skutečnost, že se tak stalo až v řízení před městským soudem, na její právo namítnout podjatost úředních osob nemá žádný vliv.

Ke shodnému závěru, byť ve skutkově odlišné věci, ostatně Nejvyšší správní soud dospěl již ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004 - 128, uveřejněném ve Sb. NSS pod č. 624/2005. V citovaném rozsudku zdejší soud konstatoval, že poučení o složení senátu neobsahující jména soudců, kteří budou ve věci rozhodovat, nezakládá důvod zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud byl senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z rozhodujících soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost. Nejvyšší správní soud se zde zabýval řízením soudním a nikoli správním, nicméně právně vážil velice obdobnou situaci, tj. zda samotná skutečnost, že účastníkovi soudního řízení nejsou sdělena jména soudců, kteří budou v jeho věci rozhodovat, je důvodem pro zrušení rozhodnutí těmito soudci vydaného. Dospěl však k závěru, že nikoli. Důvodem pro zrušení rozhodnutí by však bylo, pokud by účastník spojil namítaný nedostatek poučení o úplném složení senátu s konkrétní důvodnou námitkou podjatosti některého ze členů rozhodujícího senátu. Poukázat k tomu také lze na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 10. 1999, sp. zn. I. ÚS 476/1997, <http://nalus.usoud.cz/>.

Případ právě projednávaný je pak obdobný v tom, že stěžovatelka nebyla ve správním řízení poučena o jménech úředních osob, které budou její věc rozhodovat, avšak tuto námitku v řízení před soudem nespojila s konkrétním tvrzením, že v jejím případě podjaté úřední osoby opravdu rozhodovaly, a to přesto, že se během soudního řízení s jejich jmény seznámila a případnou podjatost tak uplatnit mohla. Přestože tedy bylo řízení vedené žalovaným zatíženo vadou, nemohla mít tato vada vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť úřední osoby, které rozhodovaly nebyly podjaté.

Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly shledány naplněnými. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věta).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., neboť stěžovatelka ve věci úspěšná nebyla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2009

JUDr. Miluše Došková  
předsedkyně senátu